

LA TUIES

—Fill meu, quina cosa més llarga!
—Es la meva especialitat; totes diuen el mateix.

DIARIO SEMANAL F. AMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Rufasta cuenta con guasa un cuento de estar por casa

A un niño de pocos años de la calle Parais sus papás, un hermanito le trajeron de París. El muchacho, que era causal infante contempló [to sonriendo ingenuamente y más tarde, preguntó: —¿Y de dónde habeis [traído este rorro tan monín? —De París — dijo su pa- [dre. El pequeño hizo un mohín y anduvo dos o tres días pensativo y cabizbajo grave como una campana a la que falta el badajo. Cierta día que su madre, había dejado el lecho y ya repuesta ofrecía al nuevo vástago el pecho el hermanito mayor se le acercó, muy modoso haciéndole esta pregunta con acento candoroso: —¿Dime, mamá! A la pe- [queña que vive en el principal también fueron a com- [pararla a París, por un casual? —Sí, sí, a París, hijo

[mío — la mamá le replicó y ante su tono severo el chiquillo se calló. Al cabo de algunos días la emprendió con la por- [tera que era, como casi todas, preguntona y xafardera. —¿Dígame, señora Eufra- [sia! ¿Esa niña tan bonita de dónde la trajo usted cuando era más pequeñita? —¿De París! — la mujer [dijo— y el niño volvió a callar; pero, pasados dos días fué a un vecino a pregun- [tar —Su nene en París com- [pró? —Naturalmente que sí! Qué te pensabas? ¡Si to- [dos, todos los traen de allí! Y el pequeñín sonriendo con inocente candor dijo: ¿Pero, en esta casa no hay nadie que haga el [amor? **RUFASTA** aspirante a fabulista

NOTICIAS DE SOCIEDAD

El próximo domingo, día 20 del corriente, celebra sus días nuestro activo director Don Eleuterio Rufasta. Con tan plausible motivo, los serenos cantarán las horas la noche anterior y el sol saldrá a la hora de siempre a menos que esté nublado. La señora Lliberata, con aquel cariño pondrá en el balcón unos domasos de aquello más caios, que heredó de un tío suyo, que por cierto patia de la melsa.

Por la tarde, se celebrará besamanos y recepción. Han prometido su asistencia, entre otras personalidades, la Mamá y sus lindas sobrinas, el ex-Delegado regio de Primera Enseñanza don Manuel Luengo y Prieto, Agustín el del kiosko, la "colla del geperut" del "Edén", las chicas del "Joy Joy", el distinguido ateneísta señor Solé de Sojo, la Patum de Berga y otras patums a las que no creemos necesario citar, el señor Ribé, el amo de casa "Verdura", la Junta de la Sociedad Protectora de la Cría del Ca-

nario, el "Kaiser" del siete y medio, la Bella Dorita — esta vendrá d'honra para poder ir a trabajar a los cabritos — la Caridad, reina de la Granja Royal, una comisión de las Tres Clases de Vapor, y el laureado poeta señor Socias Aldape.

CONSULTORIO DE "LA RETAGUARDIA"

(Las consultas son gratuitas. Enviase para gastos, cinco duros o un vale para dosmir con la señora, si es guapa).

J. Pich. — No señor. Darse alpiste no es lo mismo que darse pisto.

Un arqueólogo. — Nosotros no le aconsejamos que vaya contando a todo el mundo que se va a Thebas, porque en Barcelona abundan mucho los bromistas y a lo mejor le dirían: ¡Hombre, pues Thebas muy lejos!

Un lector. — ¿Que en qué le parece el edificio de Teléfonos de la calle de Aviñó a "El Pueblo"? Verà, verà. En argentino, aun resulta, porque como está recién, Pintado..

Timo Logista. — Sí, señor. Las berlinas vienen de Berlín, los bergancines de Berga, las municiones de Munich, los tornillos, de Thorn, los palmípedos de Palma, los porteros de Porto y las natas de Natal. Por una excepción, los loros vienen del Paralelo.

Uno que se afaita solo. — En este tiempo, no debe usted tomar ninguna precaución especial con su "Gillette". Cuando debe ir con cuidado, es en otoño, porque aquella es la época de la caída de la hoja.

Un curioso. — La mejor definición hecha de la mujer en los tiempos mo-

ernos, es la siguiente: debida a un célebre autor desconocido: "La mujer, a los quince, es un tren de recreo, a los veinticinco, un mixto, a los cuarenta, un tren de carga, y a los sesenta un tren...cá-dura.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de — la segona versió de — **JOY-JOY** El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal LA REINA DEL MERCAT

EDEN

Conde del Asalto, 12 **LAS MIL Y UNA NOCHES** Dancing

De seis tarde a tres madrugada

Tarde y noche: El éxito del día Lo que nunca se vió El maravilloso espectáculo de las — 12 PRECIOSAS — — INGLESA — y las etoiles americanas

GARSON Y DIETRICH

A las doce noche y una y media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Altra volta l'estanquer poeta

SABEN que a la Plaça dels Josepets hi ha un estanquer poeta? Ja els n'hi vàrem parlar fa unes setmanes, amb motiu d'un cartellet líric que havia fet per anunciar uns cendrers. (Cendrers per a fumar, eh? no maliciïn.) Doncs, bé, ara l'home ven boquilles, i per a demostrar que el seu negoci no és d'ídem, puix les dóna a cinc centímetes, té un rètol amb la següent inscripció:

Por una triste perrilla,
quién no compra una boquilla?
Ante tamaña ocasión,
hemos vendido un vagón!

Que acabi per vendre'n un tren sencer, i que li probi la poesia, és el nostre desig.

Un nom poètic

A casa de la Mamà hi ha una nena a qui la senyora Doolrs ha batejat, com té costum de fer a cada pupila nova que entra al seu col·legi de segona ensenyança, amb un nom de flor. Però, se-

gons hem pogut comprovar nosaltres que, per un descuit, li vàrem veure l'altra nit la fe de baptisme, el seu veritable nom de pila — el que ara porta és de piló, i hi fa meravelles — és Urraca.

El nom és noble, i mantes gran dames de la història hispana l'han portat, però, de totes maneres, trobem que la Mamà ha fet molt bé de canviar-li, perquè, vaja! que qualsevol li diu: "Urraquita mía!" a una xicota, en el dolç moment "psicològic", que diu en Pich.

Un tenor amb faldilles

SEGONS hem llegit en un rotatiu, s'ha presentat a Viena un fenomen de primer ordre.

Un metge va convocar als seus companys de l'Acadèmia de Medicina, els va fer seure en una cambra, des de la qual sentiren a una persona, que es trobava en una altra habitació, cantar l'ària d'en Radamés, del primer acte d'"Aida", amb veu fresca de tenor.

Uns minuts més tard, el professor va mostrar als seus companys el tenor en qüestió, que no era res menys sinó una xamosíssima xicota de divuit anys.

Segons va explicar, el fenomen era degut a una operació que li havien hagut de fer de soltera.

Això no té res de particular.

Els mahometans inventaren, fa molts segles, el sistema, també fent una operació anàloga, per a obtenir un efecte completament contrari.

D'un tenor en fan un tiple.

I lo més curiós és que, després, per lo regular, el donen per baix...

Per si les cartes diuen veritat...

UN amic nostre, "corrido", perquè si no ho fos ja no podria ésser amic nostre, té una amigueta. Aquesta amigueta, que pertany al sofert ram de les manicures, té sa mare que tira les cartes.

La noia, quan no té res que fer — i això passa molt sovint — s'entreté llegint el seu pervindre amb els bastos, les copes i els oros, i no diem les espases, que és precisament les que més li agraden, perquè tota espasa, com és sabut, té la seva vaina.

L'altre dia va arribar l'amic. La noia geia damunt d'una catifa, mandrosament, com una gateja enjogassada i tenia set o vuit cartes arreglades.

—Mira, Quimet! — li va dir —. Les cartes em diuen que aviat rebré un present d'un home bru...

El nostre amic somrigué.

—No està mal el vaticini... — respongué —. Pel que pugui ésser, des de demà em començaré a oxigenar els cabells...

Una prenda indispensable

NA J.l.t. P.n.l, l'altra tarda, tenia a la seva cambra al professor de xarleston. Vol dir, doncs, que tots dos eren al llit i que la xamosa criatura en aquells moments dolcíssims no estava per brocs i sí per broques o, tot almenys, per una broca que duia el ballarí i quin funcionament es disposava a utilitzar.

Abans, la noia volgué pendre les seves precaucions. No pas pel que vostès es pensen, que ella no és partidària ni del celebèrrim salt del llimac ni del procediment neumàtic, sinó per si venia el vellot que la manté.

Va cridar la minyona, que, entre parèntesi, segueix, amb una aplicació remarcable, l'escola de la seva interessant mestresseta.

—Si ve ell — ell, és el vell — l'entretens una mica...

La noia es va quedar mirant a la senyoreta, tot somrient amb un aire picardívol, i li respongué:

—Per a això, m'haurà de fer el favor de deixar-me una de les seves camises...

L'hortolà de Sant Boi

—Jo no sé perquè tots els meus promesos, quan em demanen relacions, tenen el gènit tant curt i després de seguida se'ls hi allarga.

EL SENYOR MORIGERAT

CADA tarda ve a pendre cafè al "Royal", a la nostra penya, un senyor, casat i amb set criatures, gerent d'una important empresa comercial barcelonina.

Es un bon home que, convençut d'allò de què "un cop per setmana, és cosa sana", cada diumenge a la tarda, amb pretexte d'anar a fútbol, surt de casa i s'amaga dins una torreta de Sant Gervasi, on, per cinc naps, el deixen jugar a prendes amb una menor...

—Pel que fan els altres marits — ens deia l'altre dia — jo sóc una mena de sant. Només la corro el diumenge...

El cambrer que ens serveix, va somriure i exclamà:

—Sí, vaja! Sant-i-fica les festes...

L. A. Boca d'Or

EN EL CINE

—Es veritat, Rafel, que he accedit a rebre'l en l'intimitat, però espero que no es pendrà certes llibertats, com fan tots els que rebo en aquestes condicions.

CREGUI, senyora — deia en Bordetes, amb aquella barra que el caracteritza, a la "tardoral" que se li havia assestat al costat—que en véure-la a vostè he quedat vençut pels seus encisos. L'estimo, li juro, l'estimo amb tota l'ànima! Per vostè sóc capaç dels més grans sacrificis! Cregui que li parlo amb el cor, li asseguro, li...

La "tardoral" se'l mira de gairell, a través de la foscuria, s'assenta ben repapada, obre de bat a bat les seves magnífiques cames i aclareix maliciosament:

—Amb el cor a la mà, veritat?

En Bordetes somriu, s'acosta un xic més a la seva conquesta i replica.

—Sí, senyora; però també es podia haver posat pantalons oberts, per poder parlar amb més tranquil·litat...

F. i K. Mela

EL RECADO

L'ANTONET, viatjant de vetes-i-fils, arribà a Vilamagra i entrà a l'hostal per a dinar, doncs pensava sortir al vespre i no hi faria nit. El rebé la mestressa, xicoteta d'uns vint-i-nou anys, guapa i apetitosa, la qual va obsequiar-lo amb un somriure i unes mirades que varen fer pensar al nostre home: "Vols-t'hi jugar que l'he fletxada?"

Li serviren una truita, i, quan anava a començar-la, se li acostà un vailet que li digué en veu baixa:

—Ma germana m'ha donat un encàrrec per vostè.

—Ah, sí? I qui és ta germana, maco?

—La mestressa. Doni'm truita!

L'Antonnet li donà un tros de truita i esperà impacient, el recado.

—Ve't ací aquelles miradetes! Res: conquesta feta — va pensar.

—Doni'm panses!

Va menjar-se les panses i continuà mut.

—Apa, vailet! Digue'm el que t'ha dit ta germana...

—Si no em dóna una taronja no li dic...

—Té i parla d'un cop...

Quan el marrec s'hagué acabat la taronja, s'acostà a l'Antonnet i li digué amb veu baixa:

—M'ha dit ma germana que el dinar val dotze rals.

R. Tallet

TOTHOM TE DEFECTES

L'Antonnet, que feia poc que era casat, va anar a veure la seva sogra.

—Senyora — li va dir —vull separar-me de la seva filla. M'hi vaig casar enamorat i m'ha sortit el tret per la culata. Ja, en dues setmanes de casat, l'he atrapada amb tres de diferents. Se la pot quedar...

—Fill meu—va respondre—et queixes per vici. La noia és maca, oi? I és rica, veritat? I elegant. Sap tocar el piano, domina tres idiomes i sap fer calats. Que t'ha sortit esbogerrada? Pren paciència. Tothom té algun defecte en aquest món. Tu, en canvi, a les nits ronques, i ella no es queixa pas. No es pot voler tot! Creume a mi!

K. Parró

—Avui, no entris al palco, perquè el meu marit ha de venir.

—No ho creguis pas: precisament la minyona m'ha dit que s'havia de trobar amb la meva dona al meu palco.

NO ANAVA PER ELL

EN Rossend era el marit de la Margarida, primera actriu de la companyia d'en Carlets. Un dia en Rossend es presentà al despatx d'en Carlets.

—Miri, jo ho sento molt, però la meva dona es veu obligada a estar-se una temporada sense treballar.

—I ara! No pot ésser! Com vol que em quedi sense primera actriu?

—Es que, sap? hi han coses...

—I ara que tinc tres estrenes en estudi! No pot ésser.

—Es que la meva senyora, sap? es troba en estat interessant...

—Això és un plan per a ensorrar-me la temporada! Un complot!

—Li dic que està embarassada!

—Embarassada!... M'agradaria conèixer l'autor de tal picardia!

—Home! Jo...

—No! No s'excusi! Ja ho sé que no és vostè. Vostè és incapaç de fer mal a ningú!...

No varen pas posar-se d'acord.

Tit Hella

LES DOLCES SORPRESES

QUAN la Roseta veié entrar de cop i volta al senyoret de retorn de viatge, es va quedar més blanca que la pared.

—I ara, don Ramon! Com és que no ha posat telegrama, aquesta vegada?

El senyor Ramon deixa a terra les maletes i exclama alegrement:

—He volgut donar una alegria inesperada a la senyora! Quedarà més parada quan em vegil. Veuràs, veuràs, quina sorpresa!

I la Roseta, que sap que la senyora, en aquells moments històrics, està a l'alcova despatxant un assumpte amb l'advocat del seu marit, mormola entre dents:

—Vostè també, senyoret, també en tindrà una, de sorpresa, i grossa!...

Paco Tilla

TOT S'ARREGLA

EN un cinema dels més aristocràtics de la nostra ciutat, l'altre dia va passar el següent cas, mentre estaven projectant una cinta quilomètrica. Eren dos tendres colomets de divuit a dinou anys. Pel que es va poder veure la cosa ja la tramitaven d'estona.

—Però dona, deixa'm...

—Vaja, no siguis pesat! No vull que me'l toquis!

—Està molt bé; no t'ho diré més.

Al cap d'una estona de silenci.

—Que t'has enfadat?

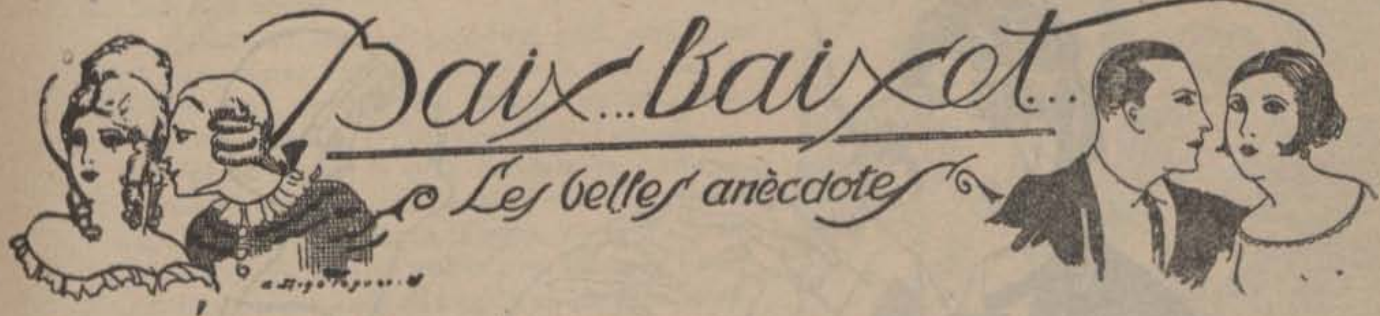
—Jo? No, noia, no, gens ni mica.

Un altre silenci més llarg que l'anterior. Per fi la nena es decideix a rompre l'enguniós silenci, dient:

—Mira, com que no vull que em facis "morritos", tocame'l... Però com que no vull que perdís ni tu ni jo, adelanta-me'l només que cinc minuts.

Tots dos contents i el rellotge a l'hora.

Von Vent

L'ADULTERA HONESTA

LA senyora Maria estava plenament convençuda de què allò que anava a fer no estava gens bé i sobre tot, de què el seu marit s'enfadaria molt si se n'enterava.

Quasi tots els marits s'enfaden, quan s'enteren d'aquestes coses, i el marit de la senyora Maria no havia pas d'ésser una excepció a la regla. Però, si els marits s'enfaden en enterar-se'n, és que elles primer han comès l'acció punible, i si el marit de la senyora Maria no podia ésser una excepció a la regla, ella, tantmateix, no havia pas de singularitzar-se fent diferent de les demés casades.

Entre aquestes raons i les que en Rafel li havia fet palpar en el cine, la senyora Maria es va deixar convèncer i va acudir aquella tarda de setembre a l'estudi que el jove pintor tenia al carrer de les Freixures.

Com ja haureu comprès, en Rafel Bontròs ni era pintor, ni necessitava per res tenir un taller-estudi al carrer de les Freixures, però el xicot havia fet comptes, i fet i fet li resultava més econòmic tenir aquell colomar amb quatre pintures a les parets que anar saltant de reservat en reservat.

Demés, això de l'art, ve a ésser com una mena de talismà o vareta màgica, que els hi fa obrir les cames de seguida. Sempre les varetes màgiques han exercit gran influència entre les senyores.

I, valent-se de la seva vareta, en Rafel va convèncer a la senyora Maria d'anar-li a fer una visita al seu taller.

El xicot estava entusiasmat. Realment, la senyora Maria era de les que en cauen poques. Feia vuit dies que li anava al darrera, i en vuit dies d'anar al darrera d'una senyora, hi ha temps per anar descobrint mentalment tots els tresors que deu portar sota la roba blanca.

I en Rafel, amb els seus ulls de sàtir, s'havia extasiat mil voltes en la contemplació d'aquelles magnífiques anques, d'aquells pits com ones movedisses, d'aquell garrot de pantorrilles com pernils.

Quan la va sentir pujar per l'escala, el cor li va fer un salt i lo altre un sotrac, com si hagués disparat una fletxa.

Ella va entrar al taller tota sufocada.

Estava encesa de galtes com una pageseta. Li tremolaven les cames. El cervell li ballava una dansa de dubtes i temences.

Però en Rafel era destre en aquestes coses, i prompte sapigué fer-li perdre el món de vista amb els seus petonets i les seves parauletes dolces.

De mica en mica, i quasi sense que se n'adonés la senyora Maria, el jove conquistador va anar desfent nusos i discordant botons, fins a gosar la delitosa visió de la nuditat d'aquell cos de matrona, fruitós com un prèsec.

Les seves mans sàbies i entremaliades, resseguien, trèmols d'emoció, la carn tersa i avellutada de l'estemordida casadeta. Els llavis gustaven, sibirítics, el plat saborós de la pell no maculada.

Suaument, entre dolces paraules amoroses, l'acompanyà vers l'àmplia otomana, i amb els ulls li demanà la concessió suprema.

Ella estava neguitosa. Un reste de pudor la tenia indecisa. Per fi, amb els ulls baixos i la veu a penes perceptible, formulà un preg:

—Escolta, Rafel, et vull demanar un favor...

—Digues, prenda. Demana el que vulguis...

—Doncs, bé: no et farà res, oi, que en comptes de dir-te: "Rafel meu!" "Rafel de la meua vida!" quan siga el moment de dir-t'ho, t'anomeni Bernat?

—I ara? I això, per què?

—Veuràs, és que aquest és el nom del meu marit, i així em farà l'efecte de què no l'enganyo i de què és ell mateix qui m'està abraçant...

LAURA BRUNET

—Creu-me, quan he begut quatre copes, comença a rodar-me el cap, i...
 —Si... no parli's més: rodant, rodant, se'n va a parar a sota la taula.

A LA FESTA MAJOR

EN un poble de l'Empordà es celebraven les festes del patró. Ultra els concerts, balls, castells, carreres i processó, aquell any els organitzadors de les festes havien inclòs en el programa una magnífica sortija, en la qual els premis, per lo valuosos, eren justa recompensa a les fatigues i penalitats que sofriria el que triomfés.

L'arbre tindria sobre dotze metres d'alçada, i a una distància de deu hi havia penjat un gall i al final del pal una bossa que contenia cinc duros.

Com que el pal estava exageradament enllardat de dalt a baix per fer relliscar les mans i les cames, foren molts els que a uns cinc metres, i malgrat els esforços, caigueren cap a terra, amb la riota dels espectadors.

En Manuel era un d'aquests xicots que creuen que l'astúcia pot més que la força, i per això, disposat a fer-se amb la bossa que contenia els diners, es

quedà en calçotets i camisa per a anar més lleuger, i s'encaminà cap a la riera, on s'omplí la faixa de sorra.

Demanà permís per a pujar i li fou concedit. En les primeres empentes no necessità la sorra perquè li sobrava força; però en elevar-se sobre un parell de metres n'anà tirant grapats damunt del pal, i així, amortiguant per complet el lliscós del llart, pogué efectuar l'ascensió molt fàcilment.

En això, en Quico, en observar l'habilitat d'en Manel, li preguntà des de baix:

—Manel! tu per què vas?

—Jo, pels diners — contestà aquell.

—Doncs jo pujaré pel gall, per a la meva dona.

I acte seguit creuà les cames i els braços al voltant de l'arbre i s'enfilà. Està clar: quan en Quico pujà el pal no estava gens relliscós, gràcies a la sorra d'en Manel, i així pogué pujar en tan bones condicions que quasi arribà a aconseguir l'altre, que pujava davant. Aquest anava tirant sorra, la qual

cosa obligava al Quico a tancar els ulls per evitar que n'hi entrés.

En arribar en Manuel prop del gall, com que havia ficat tantes vegades la mà a la faixa per a llençar la sorra, aquella se li afliuixà i els calçotets, que li venien amples, li caigueren fins al genoll.

A la plaça s'armà la gran cridòria en veure aquell quadro tant natural i de tant i tant bon efecte.

En Quico, que no alçava la vista, no se n'adonà de la situació en què es trobava en Manuel, i anà pujant fins a topar amb ell i agafà el que ell suposà que seria el moc; però en això en Manuel començà a cridar:

—Quico! que això és meu!

—Ca, home! — digué l'altre, clavant estirada —. Aquesta part la vull jo, que es per la meua dona!

K. Parró

D'ACTUALITAT

PARLAVEM, l'altre dia, amb una xicota andalusa, molt bonica, sobre això de la passa, i vàrem preguntar-li si havia agafat la malaltia regnant, puix estava ullerosa i feia mala carota.

—Què té, vostè, Roseta, que fa tan mala cara? Què és que té la passa?

I ella, que és barrilaire de mena, ens respongué:

—La passa!... La passa!... I què és això? Si digués vostè la figal!...

No vàrem saber què contestar-li.

K. Breta

LA PARAULA

EL savi doctor Hausstrauss va exclamar: "Eureka!", que és una manera fina i distingida de dir: "Eco-li-cuà!" o "Angela-Marial".

A la fi, els seus estudis, llargs i profonds, havien donat fruit i el "Roussol", aparell destinat a solterones i vídues quin debut o reincidència matrimonial s'anés tornant impossible, estava acabat i complert.

Era un enginy meravellós, mecànic i psíquic a la vegada. N'hi havia prou amb què sa propietària digués la paraula màgica, per a que entrés en funcions, i que es pronunciés una altra paraula convinguda per a què donés per acabada la tasca...

Era un tresor, un marit que no feia bulto, un marit guardat en un recó de calaixera. El savi doctor Hausstrauss, tenia raó d'estar satisfet.

—Hans — va dir al seu criat —. Agafa aquest aparell i porte'l a casa la senyora Gretel, aquella

—Cregui, senyoreta, que he tingut mol de gust.
—Es el costum de la casa.

jamona que viu a Schastrass. Diga-li que per a fer-lo funcionar, té de dir en veu alta: "Hau!" i per a fer-lo deturar: "Spichspauss!" Te'n recordaràs?

—Prou!

—Doncs, apa! Agafa l'aparell i no perdís temps que ja estic impacient per saber els resultats del meu invent!

El criat se n'anà i tornà al cap de mitja hora, tot ullerós, desençaixat i més mort que viu...

—I això? Què et passa, Hans?

—Aneu al diable, vos i el vostre invent! En ésser a la cantonada, he volgut recordar les paraules que vos m'havieu encarregat i he dit: "Hau!" en veu alta. Mai no ho hagués fet! L'aparell s'ha posat en funcions... i encara funciona...

—Spichspauss!

—Ah! — féu l'Hans respirant —. Ja s'ha acabat! Ditxosa paraula, que per més que he fet, no he pogut recordar-la!

El pobre xicot estigué una setmana sense poguer seure, però el savi doctor Hausstrauss estava satisfet...

El seu invent meravellós anava com una seda!
Kar Tronets

—Sí, ja veig que la senyoreta serà una perfecta secretària.

EL VERS SIMBOLISTA

UNA xicota va anar a un ball de disfresses amb el seu cosí. I l'endemà jo, tafanejant-li un àlbum de pensaments, hi vaig descobrir aquest, que hi acabava d'escriure:

Que és bonic i encisador,
 quan s'aixeca dolçament,
 tot rodó, vermell, calent,
 gros, encés i esplendorós!

No maliciïn, eh? Es tractava del sol, que ella havia vist sortir, a la matinada, en sortir del ball...

CONSELLS ALS BALLADORS

NO diguis mai a una noia disfressada: "Què vols pendre?" sinó "Què vols beure?" A ben segur, t'estalviaràs dos naps, que et podràs gastar a la sortida amb qualsevol nimfa del carrer de Tallers, si t'ha fallat la combina del reservat.

Si ets casat, no hi portis a la senyora, encara que sigui lletja. Li clavarán cada pessic que te la tornaran amb tot el cos ple de blaus i feta un Sant Llätzer.

No donguis caramels a la teva balladora. Els caramels donen sed, i una grosella amb gaseosa val una pela. I, encara que et diguin que els caramels fan venir ganes de llepar, no t'ho cregui's.

El Pierrot romàntic

SI S'ENFADA, QUE S'ENFADI

NO vos podeu pas figurar el què va estranyar-me trobar a la Rambla, fa un parell de setmanes, a les dotze de la nit, al senyor Ramonet, que es passejava. Però l'estranyesa va anar creixent per graus, en tornar-lo a trobar l'endemà, l'altre i l'altre...

Ell!... El senyor Ramonet!... Un home morigerat i metòdic, que sempre se n'anava a dormir en havent sopat!...

No vaig poguer contenir la curiositat i li vaig preguntar:

—I doncs, senyor Ramon? Què fem per la Rambla, a aquestes hores?

—Veurà: és que d'un quant temps ençà, s'ha acostumat a venir a casa cada vespre en Rafel, el cosí de la meua dona, sap? I, com que m'és molt antipàtic i no el puc sofrir, me'n vaig per a no veure'l. I si s'enfada, que s'enfadi!

Vaig quedar de pedra picada.

Decididament, el senyor Ramonet és un home de genit.

B. Orilleta

—Per vostè, senyoreta, seria capaç de tirar-me al mar.

—Per què, al mar?

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS! ....

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pel·les", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à k!

UN HOME DE INICIATIVES

EN Ricard va entrar de meritori a can Soler, un banquer ricatxo, pare d'una xamosa noia de divuit anys.

Com que el nostre minyó era eixerit, el senyor Soler aviat va distingir-lo, donant-li un càrrec de confiança.

Un dia, estaven parlant els dos, i la conversa es decantà vers les maneres de fer-se ric.

—Creu-me, Ricard. Per a fer fortuna, s'han de tenir iniciatives. S'han d'orientar totes les forces cap on hi hagi el pervindre assegurat. Si ho fas aixís, seràs ric.

Al cap de mig any, el bó del senyor Soler nota que sa filla, l'Agneta, s'esgrogueia i s'inflava, símptomes força alarmants, malgrat ésser tan vulgars. Vingué la consabuda explicació i resultà que en Ricard era l'autor de la malifeta.

—Poca vergonya! Barrut! Aixís has pagat les meves bondats? — va dir-li, closos els punys i fosca la mirada, el indignat banquer.

—Dispensi — respongué tranquilament en Ricard. — No he fet més que seguir els seus consells. He orientat totes les meves forces cap on hi ha el pervindre assegurat. Com que si li hagués demanat la mà de l'Agneta, m'hauria engegat a dida, he

creat interessos. La meva iniciativa no pot fallar, perquè ara, estimat sogre, ens farà casar a correccuita, oi?

El senyor Soler s'enfutismà de mala manera, però al cap i a la fi, no pogué menys que cedir.

—Quin remei queda! — digué tot moix i ferit en el seu orgull.

En Ricard somrigué i continuà:

—Ah! I agrait pels seus consells! L'home que no té iniciatives, no va enlloc...

K. Pritxet

LA RASPA NOVA

PER si acàs vostès no ho saben — i és molt important que jo els hi expliqui, perquè si no, aquest conte els hi faria menys gràcia que si els hi apugessin el pis — a Reus, d'una truita, en diuen un ou cargolat.

I heu's ací que una raspeta barcelonina, que es deia Pilar, i a la Ciutat Comtal n'havia fet de verdes i de madures amb una mestresseta que tenia, entretinguda per un vell, se'n va anar a servir a la pàtria d'En Prim — el del Parc, no aquell que té aquella fonda plena de xinxes — perquè li va sortir una bona col·locació.

La família on anava a treballar la Pilar, estava composta pel senyor, un noi de vint anys i una xicota de divuit, bastant esbojerrada, que acabava de sortir d'un col·legi on, a més d'aprendre el francès, música i pintura, una vicioseta companya li havia ensenyat certs refinaments perversos que li agradaven molt, perquè no la exposaven a cap catàstrofe irreparable.

No cal que els hi diguem que la senyoreta i la raspa foren, ben aviat, molt bones amigues.

Una tarda, el senyoret tenia gana.

—Pilar — digué a la minyona — Cargoli'm un ou!

La Pilar es va quedar tota estranyada. Allò si que no ho havia sentit dir mai! I mirin que en sabia, de coses! En qüestió d'amor, sabia més plats

que En Domènec Iglésies receptes per a preparar postres.

El xicot, veient que la Pilar no l'entenia, afegí:

—Vull dir, Pilar, que em faci una truita.

—Ah! — féu llavors la raspa, que encara ho entenia menys —. Per això s'haurà d'esperar una mica, fins que vingui la seva germana...

Janar Hia

UN BON NEGOCI

LA Lluïseta, una noia terrassenca, va fer sort. Figureu-vos que tenia un vellot al que en tres mesos va despatxar cap a l'altre barri, heredant d'ell seixanta mil durets més macos que el cap d'avall de la seva esquena. (De la Lluïseta, eh? No del vell).

Un cop enterrat el ricatxo, la noia, que estava molt engrescadota amb un empleat del Banc Hispà-Americà, el va anar a trobar perquè li col·loqués aquella fortuneta. I ell, que no badava, li va col·locar, ja ho crec que va col·locar-li! Sense pensar-s'hi gens ni mica.

Ella li donà, bitllo bitllo, les pessetes, i ell les guardà en un compartiment de la cambra cuirada, després de la qual cosa, la Lluïseta va quedar amb ell que l'endemà l'aniria a veure altre cop.

Així ho va fer i, així que ell la veié venir, li preguntà:

—M'he estat pensant allò dels diners. En quin negoci et sembla que els posi?

I ella, que estava molt satisfeta de la sessió del dia anterior, respongué, baixant els ulls:

—Si vols, en cardes...

F. Avall Harga

UN BON CONSELL

TARDA de diumenge. El matrimoni ha acabat de dinar i, mentre el marit llegeix "La Vanguardia" i el noi s'arregla per anar a futbol, i la pubilla s'empolaina pel ball familiar, la mare, que és una dona experta, aconsella a la noia:

—Sobretot, Angeleta, sigues sempre ben endregada. Mira: Si un jove veu a una noia pel carrer, per bonica que sigui, i va deixada i bruta, i amb les mitges al garró, li cau l'ànima als peus. En canvi, si va mudada i pulida, i arregladeta, de seguida se li aixeca...

Jo no sé perquè, el noi que s'està arreglant per anar a futbol, es gira i deixa anar una rialleta nandulandesca...

R. Egadora

NO EL DE COSIR, L'ALTRE

L'ESCENA es desenrotlla a casa dels senyors Foradada, rendistes de Vallcarca, amb dipòsit de valors a la Banca Arnús, pianola, gramofon i aparell de radio amb altaveu, o sigui el triunvirat complet dels instruments que ha inventat la maldat humana per amoinar les oïdes de la gent.

Es dia de festa i el saló de la torreta està ple de visites. Hi ha d'allò més jovenalla d'ambdós sexes, i també gent madura que parla de la Xina, de lo car que es posa tot, de la passa, de la "garipa" (això ho diu la meva portera, que Déu confongui) i dels arbitris municipals.

Les parelles joves, com és natural, s'eclipsen pels recons. De prompte, la pubilla de la casa crida, tota esverada:

—Mama, mama! Mira que el cosinet Enric m'ha trencat el fil!

—Quin? El de cosir?

—No, l'altre!

—Què dius, ara, santa cristiana!

—Si, mama... El de brodar...

Res, que la nena estava fent uns brodats "al realce" i el cosinet la destorbava "madrugant-la" amb aquella bona fe. I la gent ja es va pensar que qui sap el que passava!

R. Egadora

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Surt els dijous

30 cèntims

EP!... HA SORTIT...

**L'almanac
de LA TUIES**

UNA PELA, BEN GASTADA

Conte premiat en el número passat:

LA POCA VERGONYA

EL BALL DELS XOFERS

EL simpàtic gremi del motor, va celebrar, com ja havíem anunciat, el seu ball a la "Bohèmia". Tractant-se d'aquesta gent tan nandulandesca, creiem innecessari dir que fou un èxit espaterrant i que hom s'hi lluï de valent.

Sobre tot, en Carlets, un xòfer que té la parada a la Plaça de l'Universitat i que és un "corrido" de primera quota.

Figurint-se que el xicot va fer una noia al ball... Allò era canela fina! Tenia uns dinou anys, però amb reminiscències de menor, ço que junt amb el posat d'innocenta que feia, acabà de trastocar al nostre heroi.

Ella, a la mitja part, se'n volgué anar de totes passades, dient que tenia tard.

—Aquí ve el moment de posar en joc el meu procediment infalible! — pensà en Carlets.

I es va oferir a dur-la a casa seva en l'auto que porta.

Ella acceptà i, un cop foren en un carrer fosc, pel que no passava ningú, el cotxe es deturà. Segons digué en Carlets, hi havia avaria.

—Però, no es preocupi, maca, que això està arreglat en un tres i no res — digué.

I, en efecte, es va arreglar, perquè ell es tanca amb ella dins del vehicle, i encara que la xicota va protestar, de bon principi, ell li va dir que callés, perquè si s'enfadava, treuria el Sant Cristòfol nano, patró del seu gremi. I, ja ho crec, que se'l va treure! Minuts més tard, tots dos gemegaven, com si estessin a punt d'anar-se'n a l'altre barri...

—Ai, Antonet meu! — sospirava ella.

—No... Antonet, no! Em dic Carlets...

—Oh! Es igual... Com que una ha de tractar amb tants!

Ara, de resultes d'allò, en Carlets gasta sandal.

K. K. Tua

L'ALTERNAR, SEMPRE ESTA BE

UN amic xafarder ens envia un programa d'un ball de Carnaval, un de quins paragrafs diu així:

"Se haràn valiosos regalos a las señoritas, y entre pieza y pieza habrá churros, manzanilla, patatas fritas, cangrejitos, etc., etc."

Com les nenes de casa la Mercè, del carrer de la Unió, vaja, que així que han acabat de fer un senyor, es fan pujar un cafè amb llet pel moço del bar del davant.

PAGEOL
CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con
PAGEOL
cura todas las heridas del amor

—De qui dius que és, aquesta tarja?

—Del senyoret Lluís, que pregunta si pot passar.

—Sí, que passi, però, ves de seguida a comprar un flascó d'EROTYL, perquè sinó, no sé pas què hi ve a fer, aquí, pobre home!

Erotyl és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AL teatre Còmic ha debutat el ballari Harry Wills, que, segons les nostres informacions ha ballat el Xarleston davant d'en Poincaré, de l'ex-kaiser i d'en Mussolini.

L'Harry Wills és un home d'aquells que, girant cap per avall les paraules divines, es guanya la vida amb la suor del seu front. Val a dir que ho fa bé i que fa més filigranes amb la sola de la sabata que les nenes de ca la Brígida quan fan "bordados al realce".

Es tan perfecte el seu art, que a l'Harry Wills desitgem que la balli sempre grassa i nosaltres ho vegem.

o o o

CAP a mig mes d'abril, s'estrenarà al teatre Espanyol una tragicomèdia de la que són autors els senyors Vila Pagés i Tugués, que du per títol: "Laura, o l'auca d'una dona de carrer".

Segons diuen els que han assistit a la seva lectura, es tracta d'una obra de gran vàlua, que es desenrotlla als nostres barris baixos, cap a l'època de la darrera i única Exposició Universal de Barcelona.

A veure si aquesta Laura obté un èxit tan complet com el que ha tingut a "El Cine" la nostra Laura Brunet.

o o o

AL Tívoli fan "Malvaloca", pel·lícula. Com és natural hi ha quadro flamenc, "saetas" i tota la mandanga panderetesca. (Perdonin la frase que acabem d'inventar).

Si la producció espanyola segueix aquests trucs gastant que plegui si és que pretén a quelcom gros arribar.

o o o

ELS senyors de can Victòria han descobert una mina amb la xamosa dansarina rusa Olga Petrowa, i no diem que han trobat un filó, perquè filó és augmentatiu de fil i nosaltres no ens fiquem amb coses tan delicades que, a més, si un s'hi fica, es trenquen el noranta nou per cent de les vegades.

Es una nina bufona per la que mig boigestic i que em tornarà, si ella s'hi empenya, bolxevic.

o o o

LA companyia Vila-Daví, que tan lloable esforç ha fet amb la seva afortunada temptativa de crear un teatre d'independents, està realitzant una "tourné" per Catalunya, posant en escena la formidable tragi-comèdia del gran Fontdevila — un dels molts catalans als que ha estat precis que Madrid els descobris, sinó en l'aspecte literari, almenys en el pràctic, que també té la seva importància — "La dona verge".

Darrerament han treballat a Reus, a Igualada i a Granollers.

Arreu l'èxit de "La dona verge" ha estat gran, però a Granollers, bresol d'En Fondevila, com tothom sap, l'esdeveniment fou de "mayor cuantía". Ni l'entrada dels carlins produí tan gran sensació.

La Vila i en Pius Daví, foren per tots aclamats i en bona fe s'ho mereixen, puix són d'allò més trempats.

o o o

A París ha estat un fracàs sorollós l'estrena de l'òpera "El cavaller de la rosa", del mestre Strauss, que s'ha cantat una colla de vegades al nostre Liceu.

Anem a dir que els artistes, com a bons francesos, eren molt dolents. I que les aventures d'en Casanova són molt poca cosa per als parisencs.

Allà ho volen, si pot ésser molt més pujat de color un verd de pera o de plàtan i quan més groixut, millor.

EP!... EP!...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvors de matar cabres: LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

AVUI ha començat a la secció tercera d'aquesta Audiència, la vista de la causa contra el famós Ballesteros, que, junt amb uns altres individus, entre els que figurava la celeberrima "Mundeta", van buidar les butxaques de mitja humanitat amb el truc de les fabuloses ganàncies del joc tolerat. (En aquella època, almenys.)

Seguirem aquesta vista amb interès, puix guardem de la senyora Mundeta records d'allò més punyents.

o o o

GLOBEOL
combate la neurastenia

LES autoritats les han emprès contra la cocaïna, detenint als traficants, emprisonant als pràctics de farmàcia que es dedicaven a aquest tràfec infame i no deixant ni un recó sospitós per regirar.

Molt bé!

A nosaltres no ens dol elogiar els qui manen, quan ho fan bé, i aquest cop, sincers com som, hem de donar-nos per satisfets de què es vegi de curar aquest mal que tan perjudica a la humanitat.

Ara als comerciants de "coca" la "coca" se'ls hi ha aixafat que els de la "poli" no baden i a tots han enxiquerat.

o o o

AL teatre "Talía" ha debutat la companyia d'en Vallejo, que posà en escena, amb estimable i refinada cura "Su desconsolada esposa".

A veure si el gran Vallejo arribarà a aconseguir que aquell ensopit teatre s'arribi algun dia a omplir.

o o o

DESPRES de la fracassada temptativa de transformar el "Monte-Carlo" en "Teatre Odeon", ara hi volen fer cine.

Ens sembla que no faran negoci, aquests senyors.

Perquè no sé pas què hi volen que la gent hi vagi a fer, havent-hi, aprop, com hi han, tantes cambres de lloguer.

L'Afarta Pobres

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE | Mont d'Or Meublé

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

AVENTURAS GALANTES

DE JACOBO CASANOVA

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics

Barcelona

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES

si en teniu i voleu que fugin
esverades com si veies
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farm. L.

EXOTOL

Curació rápida i segura de
la SIFILIS

Laboratori de vies urinàries
Procediments radicals

S. Pau, 44 - Farmàcia Vidal

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINÀRIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.º

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. SLÍVIO TOSHIRO, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

DEMANEU AL VOSTRE QUIOSQUER:

EL TALISMAN DEL AMOR

set bellissims fascicles presentant de mà mestre les morbositats amoroses del baixos fonds —

Preu del fascicle: 30 cèntims

DEMANEU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

LES DESPREOCUPADES

- Què li deies, ara, a l'empresari, quan t'ha donat les parts de la nova opereta?
—Que me les posés aquí, que no tinc butxaques.